

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoPr/8/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8511205915
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8511205915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Marianny Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobkyne M. T. I., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXX, právne zastúpenej JUDr. Rastislavom Stašákom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, ul. 17 novembra 14 proti žalovanému Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Starej Ľubovni, IČO 17335451, Obrancov mieru 1, Stará Ľubovňa, právne zastúpenému JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, v konaní o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu v Starej Ľubovni, č.k. 4Cpr 1/2011-159 z 8.10.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok okrem výroku o trovách konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu a vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že:

štátny zamestnanec, ktorý bol k 31. októbru 2009 vymenovaný za predstaveného podľa predpisov platných do 31. októbra 2009, sa považuje za vedúceho zamestnanca podľa tohto zákona. Štátny zamestnanec, ktorý je bol 31. októbru 2009 na základe zvolenia, vymenovania alebo poverenia štátnym zamestnancom v politickej funkcii podľa predpisov platných do 31. októbra 2009, sa považuje za štátneho zamestnanca vo verejnej funkcii podľa tohto zákona. Štátny zamestnanec, ktorý v čase zvolenia, vymenovania alebo poverenia podľa prvej vety bol štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe, sa považuje za štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe podľa tohto zákona. Po skončení vykonávania funkcie sa štátny zamestnanec podľa druhej vety zaradí na iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, ak na štátnozamestnaneckom mieste, na ktorom vykonával štátnu službu pred zvolením, vymenovaním alebo poverením, vykonáva štátnu službu štátny zamestnanec v stálej štátnej službe a ak sa nedohodne so služobným úradom inak.

Štátny zamestnanec, ktorý k 31. októbru 2009 vykonával štátnu službu vo funkcii štatutárneho orgánu okrem štátneho zamestnanca podľa odseku 5, sa považuje za štátneho zamestnanca podľa § 6 ods. 6. Štátny zamestnanec, ktorý v čase vymenovania do funkcie štatutárneho orgánu podľa prvej vety bol štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe, sa považuje za štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe podľa tohto zákona. Po skončení vykonávania funkcie sa štátny zamestnanec podľa druhej vety zaradí na iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, ak na štátnozamestnaneckom mieste, na ktorom vykonával štátnu službu pred vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu, vykonáva štátnu službu štátny zamestnanec v stálej štátnej službe a ak sa nedohodne so služobným úradom inak.

Služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi podľa odseku 5 tretej vety a odseku 6 tretej vety výpoveď, ak tento štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením na iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto pre neho nemá a ak sa nedohodne s týmto štátnym zamestnancom inak. Štátnemu zamestnancovi pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa prvej vety alebo dohodou o skončení štátnozamestnaneckého pomeru z toho istého dôvodu patrí odstupné v sume podľa § 53 ods. 4.

Podľa § 159 ods. 2 O.s.p. výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány, ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

Súd prvého stupňa poukazoval na to, že je potrebné stotožniť sa s názorom žalovaného, že danú vec nie je možné odvodzovať od príkladov a poukazovať na prax v iných regionálnych úradoch verejného zdravotníctva ohľadne zaradenia iných odvolaných regionálnych hygienikov, nakoľko tu nie je daná súvislosť medzi postupom iných služobných úradov k iným zamestnancom s postupom žalovaného k žalobkyni a tiež nie je nijako preukázané, najmä vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa preukázateľne pred vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu nevykonávala štátnu službu na inom štátnozamestnaneckom mieste, či prax iných úradov k ich zamestnancom vychádzala z obdobnej pozície aká bola u žalobkyne. Rovnako žalobkyňa v celom konaní nepreukázala, že by spĺňala osobitné kvalifikačné predpoklady na zastavenie údajne voľného štátnozamestnaneckého miesta, na ktoré ju mal podľa jej tvrdení žalovaný vymenovať, ako vyplývajú z osobitných právnych predpisov, na ktoré žalovaný poukázal. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalobkyni bola vyplácaná mzda do uplynutia výpovednej lehoty a bola jej pridelená kancelária, kde sa zdržiavala v priebehu dňa, bez pridelenia úloh.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná ani z iného skutkového dôvodu ako vo veci 7Cpr3/2011.

Súd prvého stupňa v plnom rozsahu poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Starej Ľubovni v konaní sp. zn. 7Cpr/3/2011, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a kde sa žalobkyňa tiež domáhala určenia neplatnosti výpovede danej jej žalovaným a určenia, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného trvá, a to z dôvodov diskriminačného konania zo strany žalovaného ale aj z dôvodov, ktoré uvádzala v svojej výpovedi aj v tomto predmetnom konaní. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.8.2014 a súd je ním plne viazaný.

Aj keď išlo v oboch žalobách o iné skutkové okolnosti/ tieto v priebehu konaní žalobkyňa však kumulovala a uvádzala rovnako v oboch konaniach/, súd v odôvodnení zamietaného rozsudku 7Cpr3/2011 konštatoval a teda zároveň vyriešil otázku, kto bol služobným úradom žalobkyne a dospel k záveru, že ním bol Úrad verejného zdravotníctva SR, a teda podaná výpoveď je nulitným právnym aktom, nakoľko dať výpoveď žalobkyni /z akéhokoľvek dôvodu/ prislúchalo inému orgánu ako žalovanému, teda výpoveď daná žalobkyni žalovaným nemá žiadne relevantné účinky, v dôsledku čoho podľa súdu nemôže existovať ani žiaden naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti, nakoľko v danom smere by sa postavenie žalobkyne v dôsledku takého rozhodnutia súdu nijako nezmenilo.

Aj v prípade vyhovenia žalobe v samotnej časti požadovaného určenia neplatnosti výpovede, nebolo by možné určiť, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného trvá, nakoľko predtým t.j. pred vymenovaním do uvedenej funkcie, v štátnej službe nebola.

Súd prvého stupňa tento prejudiciálny účinok vzal za základ pre svoje rozhodnutie a rozhodol v súlade s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom, inak by konal v rozpore s ústavou, v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces /uznesenie NS SR ICdo44/2010/.

Súd prvého stupňa sa teda tak ako je to aj konštatované v rozsudku 7Cpr3/2011 stotožňuje s námietkami žalovaného, že podaná výpoveď je teda nulitným právnym aktom, nakoľko podanie výpovede žalobkyni prislúchalo podľa vyššie citovaných ustanovení inému orgánu ako žalovanému, teda výpoveď daná žalobkyni žalovaným nemá žiadne relevantné účinky, v dôsledku čoho podľa súdu nemôže existovať ani žiaden naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti, nakoľko v danom smere by sa postavenie

žalobkyne v dôsledku takého rozhodnutia súdu nijako nezmenilo, pretože i v prípade úspechu v samotnej časti požadovaného určenia neplatnosti výpovede, nebolo by možné určiť, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného trvá.

Žalobkyňa totiž bola rozhodnutím vedúceho ÚVZ SR č. XXXX/XXXX-ÚVZ SR zo dňa 25.5.2007 vymenovaná dňom 1.6.2007 za predstavenú - vedúcu služobného úradu -štatutárny orgán RÚVZ so sídlom v Starej Ľubovni, a to na základe výberového konania č. 73/2007 konaného v dňoch 23.4.2007 a 25.5.2007. Dňa 20.11.2007 vydal vedúci služobného úradu ÚVZ SR pod č. 20942-2007/ÚVZ SR rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru - trvalé preloženie, ktorým preložil žalobkyňu do funkcie hlavný radca -predstavený - regionálna hygienická - vedúca služobného úradu, a to dňom 1.12.2007, ktorú funkciu mala žalobkyňa naďalej vykonávať u RÚVZ SR so sídlom v Starej Ľubovni. V zmysle dodatku č. 1 zo dňa 2.11.2009 k služobnej zmluve sa rozhodnutie č. XXXXX-XXXX/ÚVZ SR z 20.11.2007 súčinnosťou od 1.11.2009 považuje za služobnú zmluvu č. XXXX/XXXXXX/XX-OÚ/XXXX, pričom uvedeným dodatkom sa služobný úrad - ÚVZ SR a štátny zamestnanec t.j. žalobkyňa dohodli na nahradení znenia služobnej zmluvy, okrem iného v týchto bodoch: deň vzniku štátnozamestnaneckého pomeru 1.6.2007, funkcia: hlavný radca - regionálna hygienická a vedúca služobného úradu, ďalej druh štátnej služby: stála štátna služba, pravidelné miesto vykonávania štátnej služby: RÚVZ so sídlom v Starej Ľubovni. Predmetný dodatok bol uzatvorený z dôvodu, že účinnosťou zákona č. 400/2009 Z.z. sa na základe ust. § 129 ods. 1 uvedeného zákona Rozhodnutie o vymenovaní do štátnej služby č. XXXXX-XXXX/ÚVZ SR zo dňa 20.11.2007 súčinnosťou od 1.11.2009 považuje za služobnú zmluvu a z uvedeného dodatku k služobnej zmluve už teda vyplýva, že služobným úradom žalobkyne je ÚVZ SR, pričom RÚVZ v Starej Ľubovni predstavuje iba pravidelné miesto vykonávania štátnej služby žalobkyňou /časť I. bod 6. dodatku č. 1/. Tak, ako to vyplýva z rozsudku vo veci sp. zn. 7Cpr/3/2011, v čase uzatvárania uvedeného dodatku s ohľadom na platnú právnu úpravu osobným úradom vedúceho služobného úradu bol osobný úrad služobného úradu, ktorý k nemu vykonáva zriaďovateľskú funkciu podľa osobitného predpisu /§14 ods. 2 písm. b/ zák. č. 400/2009 Z.z./ a teda v danom prípade osobným úradom žalobkyne bol v čase uzatvárania dodatku osobný úrad Ministerstva zdravotníctva SR, na rozpočet ktorého bol RÚVZ v Starej Ľubovni zapojený /§6 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z.z., §21 ods. 7 zák. č. 523/2004 Z.z./ Osobný úrad Ministerstva zdravotníctva SR bol osobným úradom žalobkyne ako vedúcej služobného úradu aj v čase jej odvolania z funkcie regionálnej hygienicky a vedúcej služobného úradu RÚVZ so sídlom v Starej Ľubovni dňa 25.1.2011, pričom však po uvedenom odvolaní sa žalobkyňa stala radovým štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe bez zastavania konkrétnej funkcie a po odvolaní z funkcie ju už nemožno považovať za vedúceho štátneho zamestnanca. Žalobkyňa predtým štátnu službu na žiadnom konkrétnom štátnozamestnaneckom mieste nevykonávala. Súčasne však služobným úradom žalobkyne, s poukazom na obsah hore uvedeného dodatku č. 1 zo dňa 2.11.2009 k služobnej zmluve, podľa súdu naďalej ostal ÚVZ SR, nakoľko štátnozamestnanecký pomer bol založený medzi ním a žalobkyňou, nakoľko v uvedenom dodatku č. 1 k služobnej zmluve je ako služobný úrad uvedený ÚVZ SR /uzavretím dodatku č. 1 k služobnej zmluve totiž došlo k zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 31 ods.1 písm. e/ v spojení s ods. 2 uvedeného paragrafu zák. č. 400/2009 Z.z./, pričom RÚVZ v Starej Ľubovni bol v zmysle uvedeného dodatku iba pravidelným miestom výkonu štátnej služby žalobkyne. Ďalej z uvedeného dodatku vyplýva, že služobný úrad, teda v danom prípade Úrad verejného zdravotníctva SR, je povinný pridelovať štátnemu zamestnancovi prácu podľa dodatku k služobnej zmluve a vytvárať zamestnancovi podmienky nevyhnutné na riadne vykonávanie štátnej služby /časť III. dodatku č. 1/.

Odvolaním žalobkyne z funkcie regionálnej hygienicky sa nič nezmenilo na tom, že žalobkyňa ostala naďalej v štátnozamestnaneckom pomere so služobným úradom, ktorým však bol v zmysle vyššie uvedeného ÚVZ SR. Po odvolaní žalobkyne z funkcie bol jej osobným úradom, osobný úrad toho služobného úradu, s ktorým mala uzavretú služobnú zmluvu, teda ÚVZ SR, nakoľko u žalovaného mala iba miesto výkonu funkcie, z ktorej však bola odvolaná. Vzhľadom na uvedené je podaná výpoveď, ktorej neplatnosti sa žalobkyňa aj v tomto konaní domáha, nulitným a teda ničotným právnym úkonom, bez akejkoľvek právnej sily, nakoľko výpoveď dal žalobkyňi neoprávnený subjekt, v danom prípade žalovaný. Tento tak učinil, ako bolo súdu preukázané aj v tomto konaní listinami, napriek svojim námietkam, na základe pokynov svojho nadriadeného orgánu.

Žalobkyňa sa vzhľadom na hore uvedené skutočnosti mala po odvolaní z funkcie regionálnej hygienicky domáhať pridelovania služobných úloh od svojho služobného úradu, ktorým i po jej odvolaní z funkcie regionálnej hygienicky ostal ÚVZ SR, ktorý mal so žalobkyňou prejednať možnosti jej

ďalšieho služobného zaradenia, resp. poskytnutia iného vhodného miesta alebo podmienky ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a cit. zákonné ustanovenia súd žalobu zamietol.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Vo svojom odvolaní uviedla, že ako podstatné v rozsudku je určenie, ktorý služobný úrad bol mojim služobným úradom a mal so mnou ukončiť štátnozamestnanecký pomer a určenie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru s ohľadom na skutočnosť, že pred vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu som nebola štátnou zamestnankyňou.

Prvostupňový súd vo svojom rozsudku (str. 11) konštatoval, že sa plne stotožnil s rozsudkom tohto súdu č. 7Cpr/3/2011, pretože vyriešil otázku, kto bol mojim služobným úradom, že to bol ÚVZ SR a teda podaná výpoveď zo strany RÚVZ SL je nulitným právnym úkonom, výpoveď nemá žiadne relevantné účinky a teda podľa súdu nemôže ani existovať naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti, nakoľko moje postavenie by sa tým nijako nezmenilo.

K tomu uviedla, že služobným úradom žalobkyne bol ÚVZ SR, ale len do času kým bola vedúcou služobného úradu RÚVZ v SL.

Dňom účinnosti odvolania z funkcie prestala byť vedúcou zamestnankyňou -vedúcou služobného úradu RÚVZ SL, týmto dňom už bola len štátnou zamestnankyňou. Podľa § 14 ods.2 zák.č.400/2009 Z.z. osobný úrad štátneho zamestnanca je osobný úrad služobného úradu, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu.

Na základe uvedeného nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného, ktoré si osvojil aj prvostupňový súd, že v prípade odvolania žalobkyne ostal služobným úradom MZ SR a to aj pre účely ďalšieho zaradenia. Zákon o štátnej službe výslovne neupravuje, ktorý služobný úrad je služobným úradom vedúceho služobného úradu, upravuje iba otázku jeho osobného úradu.

Nepriamo túto skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že ani ÚVZ SR, ani MZ SR po odvolaní žalobkyne neurobili žiadny právny úkon, ktorý by smeroval k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Žalovaný tvrdil, že mal len odporúčanie celú záležitosť vyriešiť vo vlastnej réžii. Na tento postup však žalovaného nikto nespĺnomocnil. Ak by skutočne bol orgánom oprávneným podať výpoveď ÚVZ SR (resp. MZ SR), konal by tento úrad sám, alebo by aspoň žalovaného na takéto konanie splnomocnil. Z toho vyplýva, že aj ÚVZ SR bolo zrejme, že nie je oprávneným orgánom na takéto postup a jediným oprávneným je žalovaný.

Právna úprava osobného úradu u vedúceho služobného úradu, vychádza z toho, aby vedúci služobného úradu sám o sebe nekonal vo veciach svojho štátnozamestnaneckého pomeru. Jeho úlohou podľa § 14 ods. 1 zák.č.400/2009 Z.z. je iba zabezpečovať plnenie úloh, ktoré mu vyplývajú zo štátnozamestnaneckého vzťahu. Jeho úlohou po odvolaní vedúceho služobného úradu z funkcie je, odovzdať jeho osobný spis služobnému úradu, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu. V prípade žalobkyne, podľa dodatku č.1 zo dňa 2.11.2009, služobným úradom, v ktorom som mala vykonávať štátnu službu je RÚVZ SL.

Tento služobný úrad RÚVZ SL mal voči žalobkyne ako nezaradenej štátnej zamestnankyni po odvolaní z funkcie, postupovať podľa ustanovení zákona o štátnej službe a to buď žalobkyňu mal zaradiť na konkrétne štátnozamestnanecké miesto, alebo mal (za splnenia zákonom stanovených podmienok) skončiť štátnozamestnanecký pomer.

Prvostupňový súd tiež na str. 11 uvádza, že aj v prípade vyhovenia žalobe v časti neplatnosti výpovede nebolo by možné určiť, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného trvá, nakoľko predtým t. j. pred vymenovaním do uvedenej funkcie v štátnej službe nebola.

Poukázala na prechodné ustanovenia z.č. 400/2000 Z.z., konkrétne § 129 ods. 1, 6, 7 a § 6 ods. 6.

Ďalej poukázala na § 39 ods. 1 zák.č.400/2009 Z.z., v zmysle ktorého štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 alebo ktorého funkcia vedúceho zamestnanca sa skončila na základe zákona podľa 58, zaradí služobný úrad s jeho súhlasom na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29), ak štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak.

Podľa uvedených ustanovení zákona o štátnej službe č.400/2009 Z.z. platného v čase odvolania žalobkyne z funkcie vedúceho zamestnanca, sa odvolaním automaticky neskončil štátnozamestnanecký pomer, ostala dňom nasledujúcim po dni účinnosti odvolania štátnou zamestnankyňou a služobný úrad mal ju zaradiť na vykonávanie štátnej služby podľa cit. § 39 ods. 1, ak by sa s ňou nedohla inak. Tento postup predpokladá, že služobný úrad mal jednať a ak nemal voľné miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29), ale mal voľné iné miesta, mal ich ponúknuť pre prípad dohody, alebo mal byť dať priestor, ak by mala sama návrh na inú dohodu. To však žalovaný neurobil, napriek tomu, že minimálne jedno voľné miesto v danom čase mal.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel v zmysle § 220 OSP alebo, aby tento rozsudok v zmysle § 221 ods. 1, písm. h) OSP zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Žalobkyňa odôvodnila svoje odvolanie nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa (§ 205 ods. 2 písm. i) O. s. p.). Napriek uvedenému odvolaciemu dôvodu, je však obsahom odvolania žalobkyne argumentácia ustanoveniami zákona č. 400/2009 Z. z., vzťahujúca sa k tomu, ako by mal postupovať žalovaný, ak by v predmetnej veci bol pasívne legitimovaným, teda ak by bol služobným úradom žalobkyne. Z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa však vyplýva, že dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol bola skutočnosť, že žalovaný nebol v predmetnej veci pasívne legitimovaný, nebol služobným úradom žalobkyne a preto aj právny úkon zo dňa 7. 11. 2011 nie je výpoveďou, či už platnou alebo neplatnou, keďže je ničotným (neexistujúcim) úkonom, ktorý nemôže vyvolávať žiadne právne účinky.

Vo vzťahu k tomuto záveru súdu prvého stupňa žalobkyňa, napriek tomu, že bez ohľadu na ďalšie súdom uvádzané skutočnosti, bol zásadným dôvodom zamietnutia žaloby, žalobkyňa neuviedla prakticky žiadnu argumentáciu. Osobitne so zreteľom na skutočnosť, že sa žalobkyňa odvoláva na nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa spôsobenú nesprávnym právnym posúdením veci týmto súdom, je nedostatok akejkoľvek právnej argumentácie v tomto smere logickým dôsledkom toho, že žalobkyňa proti skutkovým záverom súdu prvého stupňa (o vzniku jej služobného pomeru, o otázke identity jej služobného úradu) nemala možnosť uviesť žiadne opodstatnené námietky založené na znení konkrétnych ustanovení zákona o štátnej službe. Za týchto okolností nemožno dospieť k inému záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Navyše, tak ako na to poukazuje aj súd prvého stupňa, žalovaný považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutiu súdu v predmetnej veci predchádzalo rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa, vo veci sp. zn. 7Cpr/3/2011. V predmetnej veci súd zamietol rozsudkom zo dňa 17. júla 2014 návrh žalobkyne, že výpoveď daná jej žalovaným dňa 8. 7. 2011 a datovaná dňom 7. 7. 2011 je neplatná, a že jej štátnozamestnanecký pomer u žalovaného trvá. Napriek tomu, že žalobkyňa vo veci sp. zn. 7Cpr/3/2011 odôvodňovala svoju žalobu porušením zákazu diskriminácie, ako je zrejmé, domáhala sa v konaní, aby súd v rozsudku rozhodol o neplatnosti výpovede, aj o trvaní štátnozamestnaneckého pomeru, tak ako je to v súdnej veci. Súd sa teda v označenej veci vysporiadal pred rozhodnutím s otázkou pasívnej legitimácie žalovaného, teda prejudiciálne riešil otázku, či žalovaný je, resp. bol služobným úradom žalovanej. Žalobu žalobkyne zamietol práve na základe záveru, že žalovaný nebol nikdy služobným úradom žalobkyne a preto ani nemohol skončiť štátnozamestnanecký pomer žalobkyne výpoveďou a „výpoveď“ zo dňa 7. 7. 2011 je nulitým aktom.

V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 30. januára 2012 ICdo 44/2010, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, pod č. 40/2013, ktorú žalovaný predložil súdu prvého stupňa na pojednávaní konanom dňa 17. septembra 2014, podľa právnej vety ktorého:

„ Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.“

V tejto súvislosti považuje žalovaný za dôležité dať do pozornosti odvolacieho súdu aj nasledujúce skutočnosti významné pre posúdenie „záväznosti“ judikátu zverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky.

K imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. US 36/95 a IV. US 75/09). Princíp právnej istoty spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II.ÚS 10/99, II.ÚS 234/03, IV. US 92/09). V právnom štáte musí panovať istota, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II. US 80/99, III.ÚS 356/06). Protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napríklad IV.ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je súčasťou každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva. K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach (viď bližšie rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian proti Rumunsku, resp. Zielinski, Pradal Gonzales a ďalší proti Francúzsku, prípadne tiež III.ÚS 117/2011, IV. ÚS 142/2012).

Právny poriadok Slovenskej republiky predvída možnosť existencie rozdielnych právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry (viď § 22 Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

Predmetnú otázku, otázku viazanosti posúdením hmotnoprávneho vzťahu účastníkov konania v inom konaní, zodpovedalo rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. januára 2012 sp. zn. ICdo 44/2010, ktoré bolo subjektom na to oprávneným zaradené na rokovanie osobitného orgánu najvyššieho súdu s rozhodovacou právomocou (občianskoprávneho kolégia), osobitnou procedúrou upravenou všeobecne záväzným právnym predpisom bolo týmto orgánom prerokované a osobitným uznesením, ktoré prijala nadpolovičná väčšina členov občianskoprávneho kolégia, bol schválený návrh na jeho uverejnenie v zbierke - v zákonom stanovenom osobitnom médiu so špeciálnym zameraním a účelom; publikované bolo pod R 46/2009. Týmto postupom plnil najvyšší súd zákonom stanovenú povinnosť dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (ktorá mu vyplýva z ust. § 8 ods. 3 Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). O publikovaní predmetného rozhodnutia bolo rozhodnuté v rámci zákonom upraveného mechanizmu zabezpečujúceho koherentnosť judikatúry.

Nevyhnutným predpokladom dôsledného a efektívneho plnenia úloh najvyššieho súdu je nielen zachovávanie normatívne upraveného procesu navrhovania, schvaľovania a prijímania rozhodnutí a stanovísk publikovaných v zbierke, ale aj rešpektovanie výsledku tohto procesu samotnými sudcami. Tento proces má mimoriadny význam a osobitné opodstatnenie. Účel a dosah procesu prijímania stanovísk alebo rozhodnutí vhodných na publikovanie do zbierky nesmie byť znevažovaný na úroveň akejkoľvek ankety zameranej na nezáväznú zistenie aké je názorové rozloženie členov orgánu najvyššieho súdu, ktorý má rozhodnutie alebo stanovisko prijať, prípadne ktorý z viacerých názorov má prevažujúcu podporu. Pokiaľ má najvyšší súd efektívne plniť svoje úlohy a povinnosti pri názorovom zjednocovaní (a teda aj pri zvyšovaní predvídateľnosti súdneho rozhodnutia) musí byť výsledok hlasovania tohto orgánu zohľadnený súdmi (aj najvyšším súdom samotným) pri rozhodovaní v skutkovo a právne obdobných veciach. Napokon takýto náhľad na uvedený proces zjednocovania a jeho výsledok zodpovedá aj

všeobecne záväznému právnomu predpisu - Rokovaciemu poriadku Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.3.2006 č. Pls 1/2006 publikovanému v Zbierke zákonov pod č. 291/2006 Z.z., v článku 20 ktorého sa uvádza: „Zpriateho stanoviska vychádzajú sudcovia kolégia pri svojom rozhodovaní“. I keď sa toto ustanovenie osobitne zmieňuje o stanovisku kolégia, povinnosť najvyššieho súdu dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov nedáva žiadny podklad na to, aby sa to isté primerane nevzťahovalo aj na rozhodnutia publikované v zbierke. Osobitný proces výsledkom ktorého bolo publikovanie rozhodnutia najvyššieho súdu v zbierke ako R 46/2009 priznáva tomuto rozhodnutiu osobitný význam. Výklad najvyššieho súdu v ňom podaný nie je síce právne záväzný, fakticky má ale vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov), ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami najvyššieho súdu navzájom).

Podmienkou efektívneho plnenia úlohy najvyššieho súdu vyplývajúcej z ust. § 8 ods. 3 Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v zmysle vyššie uvedeného je aj to, že ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia, alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v zbierke, je potrebné aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi reflektovali. Na túto skutočnosť upozornil už aj Ústavný súd v náleze z 3. novembra 2006 sp. zn. III. ÚS 192/06, v ktorom konštatoval, že „ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy. O prekonaní názoru vyjadreného v publikovanom rozhodnutí možno hovoriť iba vtedy, ak je toto prekonanie výsledkom v zákone predpísaného postupu najvyššieho súdu (§ 21 ods. 3 písm. a) a b) a § 22 ods. 1 Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Podstatná časť vyššie uvedených argumentov je obsiahnutá v uznesení NS SR sp. zn. 3Cdo 158/2012 zo dňa 14.11.2012.

Aplikujúc vyššie uvedené právne východiská na existujúci stav je nepochybné, že pokiaľ Najvyšší súd SR v judikáte R 40/2013 vyslovil ohľadom viazanosti skoršieho posúdenia toho istého hmotnoprávneho názoru účastníkov konania svoj názor, nastal teda stav, keď Najvyšší súd SR inštitucionalizovaným spôsobom vyjadril svoj autoritatívny názor.

Ako vyplýva z obsahu spisu 7Cpr/3/2011, žalobkyňa sa proti rozsudku v predmetnej veci neodvolala. Dôvody, ktoré žalobkyňu k takémuto postupu viedli nie sú relevantné. Samotná žalobkyňa teda svojimi návrhmi na začatie konania navodila stav, keď sa v dvoch rôznych konaniach proti tomu istému žalovanému domáhala vynesenia rozsudku s rovnakými - určovacími výrokmi. Zdôvodnenie takýchto návrhov nie je významné, keďže základnou otázkou, ktorú súd musel vyriešiť v oboch konaniach, bola otázka pasívnej legitímácie žalovaného. Na nedostatku tejto pasívnej legitímácie nič nemení skutočnosť, že žalobkyňa svoj návrh odôvodňovala raz porušením zákazu diskriminácie a inokedy odkazom na ustanovenia zákona č. 400/2009 Z. z..

Odvolací súd prejednal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v súlade s ustanovením § 212 ods. 1, 2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zistil skutkový stav a na základe zisteného skutkového stavu aj správne vo veci rozhodol. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 10 ods. 1, ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. (v znení platnom a účinnom k 30.6.2007), vedúci služobného úradu (ďalej len "vedúci úradu") na účely tohto zákona je služobne najvyšší predstavený všetkým zamestnancom v príslušnom služobnom úrade. Vedúci úradu môže byť len štátny zamestnanec v stálej štátnej službe alebo štátny zamestnanec v nominovanej štátnej službe, ak tento zákon neustanovuje inak. Vedúci úradu plní úlohy spojené s riadením a kontrolou vykonávania štátnej služby štátnymi zamestnancami v služobnom úrade, s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov a iné úlohy, ktoré mu uloží minister alebo predstavený v politickej funkcii.

Vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. c) a d) je jeho štatutárny orgán.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase podania výpovede), rozpočtová organizácia je právnická osoba štátu, obce alebo vyššieho územného celku, ktorá je svojimi príjmami a výdavkami zapojená na štátny rozpočet, rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku. Hospodári samostatne podľa schváleného rozpočtu s prostriedkami, ktoré jej určí zriaďovateľ v rámci svojho rozpočtu. Rozpočtové organizácie podľa tohto zákona sú všetky štátne orgány s výnimkou štátnych orgánov, ktoré sú organizáciami podľa § 22 ods. 2.

Podľa § 21 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), ak rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia bola zriadená zákonom, zriaďovateľskú funkciu k nej na účely tohto zákona vykonáva orgán, na ktorého rozpočet je zapojená finančnými vzťahmi.

Podľa § 5 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase podania výpovede), Úrad verejného zdravotníctva je rozpočtová organizácia štátu s pôsobnosťou pre územie Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, ktorá je zapojená finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva.

Úrad verejného zdravotníctva riadi a za jeho činnosť zodpovedá hlavný hygienik Slovenskej republiky (ďalej len "hlavný hygienik"), ktorý je zároveň vedúcim služobného úradu. Hlavného hygienika vymenúva a odvoláva na návrh ministra zdravotníctva Slovenskej republiky vedúci služobného úradu ministerstva. Úrad verejného zdravotníctva je nadriadeným služobným úradom regionálnym úradom verejného zdravotníctva.

Podľa § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), Regionálne úrady verejného zdravotníctva sú rozpočtové organizácie štátu zapojené finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva. Sídlá a územné obvody regionálnych úradov verejného zdravotníctva sú uvedené v prílohe č. 1.

Regionálny úrad verejného zdravotníctva riadi a za jeho činnosť zodpovedá regionálny hygienik, ktorý je zároveň vedúcim služobného úradu. Regionálneho hygienika vymenúva a odvoláva na návrh ministra zdravotníctva Slovenskej republiky hlavný hygienik.

Podľa § 6 ods. 1, ods. 6 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase podania výpovede), štátny zamestnanec na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá v štátnozamestnaneckom pomere vykonáva štátnu službu v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby. Štátny zamestnanec na účely tohto zákona je aj štatutárny orgán, ktorý je do tejto funkcie vymenovaný podľa osobitného predpisu, ak nejde o štátneho zamestnanca podľa odseku 3.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ zákona č. 400/2009 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), služobný úrad na účely tohto zákona je ministerstvo a ostatný ústredný orgán štátnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak, orgán miestnej štátnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inak, iný orgán štátnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 13 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 9 ods. 1 písm. b) a c) je jeho štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu.

Podľa § 14 ods. 1, ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), osobný úrad je organizačný útvar služobného úradu v priamej riadiacej pôsobnosti vedúceho úradu. Osobný úrad zabezpečuje plnenie úloh, ktoré vyplývajú služobnému úradu zo štátnozamestnaneckých vzťahov, z pracovnoprávných vzťahov a z právnych vzťahov upravujúcich služobný pomer.

Osobný úrad štátneho zamestnanca je osobný úrad služobného úradu, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu. Osobný úrad

a) vedúceho ostatného ústredného orgánu štátnej správy, ktorého vymenúva a odvoláva vláda, je osobný úrad Úradu vlády Slovenskej republiky (ďalej len "úrad vlády"),

b) vedúceho úradu v služobnom úrade uvedenom v § 9 ods. 1 písm. b) a c) je osobný úrad služobného úradu, ktorý k nemu vykonáva zriaďovateľskú funkciu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 20 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona č. 400/2009 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), štátnozamestnanecké miesto možno obsadiť prijatím občana, ktorý sa uchádza o štátnu službu, alebo preložením štátneho zamestnanca.

Na štátnozamestnanecké miesto možno prijať občana, ktorý sa uchádza o štátnu službu, a) na základe výberového konania, ak sa obsadzuje štátnozamestnanecké miesto vedúceho zamestnanca alebo ak sa obsadzuje štátnozamestnanecké miesto v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo zahraničných vecí, alebo v služobnom úrade uvedenom v § 9 ods. 1 písm. f) a § 9 ods. 2 písm. i), alebo ak to ustanovuje osobitný predpis.

Podľa § 21 ods. 1, ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje služobný úrad preložením štátneho zamestnanca alebo na základe výberového konania alebo na základe výberu. Voľné štátnozamestnanecké miesto vedúceho zamestnanca obsadzuje služobný úrad preložením vedúceho zamestnanca alebo na základe výberového konania.

Štátnozamestnanecké miesto v dočasnej štátnej službe možno obsadiť aj bez výberového konania alebo bez výberu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 31 ods. 1 písm. e/, ods. 2, ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.z., zmena štátnozamestnaneckého pomeru založeného služobnou zmluvou je zmena služobného úradu.

K zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa odseku 1 písm. a) až h) môže dôjsť dohodou medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom vo forme písomného dodatku k služobnej zmluve. K zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa odseku 1 môže dôjsť jednostranne služobným úradom, len ak to ustanovuje tento zákon. Služobný úrad je povinný zmenu štátnozamestnaneckého pomeru oznámiť štátnemu zamestnancovi písomne. Písomné oznámenie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru je dodatkom k služobnej zmluve.

Podľa § 36 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z., štátneho zamestnanca možno trvalé preložiť vymenovaním do funkcie vedúceho zamestnanca na základe výberového konania. Vedúceho zamestnanca možno trvalé preložiť vymenovaním do funkcie iného vedúceho zamestnanca aj bez výberového konania.

Podľa § 47 písm. d/ zákona č. 400/2009 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak štátny zamestnanec, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 ods. 3 písm. b) a c) alebo podľa § 37 ods. 4 a 5, nesúhlasí so zaradením na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29) a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Podľa § 129 ods. 1, ods. 2, ods. 5, ods. 6, ods.7 zákona č. 400/2009 Z.z. (v znení účinnom v čase podania výpovede), štátny zamestnanec, ktorý na základe vymenovania podľa predpisov platných do 31. októbra 2009 vykonáva štátnu službu k 31. októbru 2009, sa považuje za štátneho zamestnanca podľa tohto zákona; na tohto štátneho zamestnanca sa nevťahujú ustanovenia o adaptačnom vzdelávaní. Rozhodnutie o vymenovaní, na ktorého základe vznikol štátnemu zamestnancovi štátnozamestnanecký pomer podľa predpisov platných do 31. októbra 2009, sa považuje za služobnú zmluvu podľa tohto zákona. Za najnáročnejšie činnosti vykonávané štátnym zamestnancom podľa § 27 ods. 2 písm. h) sa považujú najnáročnejšie činnosti uvedené v opise činností štátnozamestnaneckého miesta k 31. októbru 2009.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa bola rozhodnutím vedúceho ÚVZ SR č. 9825/2007 ÚVZ SR z 25.5.2007 vymenovaná od 1.6.2007 za predstavenú vedúcu služobného úradu štatutárny orgán RÚVZ so sídlom v Starej Ľubovni. Pred tým v štátnej službe nebola a do funkcie bola menovaná na základe výberového konania č. 73/2007, ktoré sa konalo v dňoch 23.4.2007 a 25.5.2007. Dňa 20.11.2007 vedúci služobného úradu ÚVZ SR vydal rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, trvalé preloženie, ktorým preložil žalobkyňu do funkcie hlavný radca predstavený, regionálna hygienička, vedúca služobného úradu so sídlom naďalej RÚVZ SR v Starej Ľubovni. V zmysle dodatku č. 1 sa považuje služobná zmluva č. 7825/18759/26-OÚ2009 toto rozhodnutie. Dňa 5.1.2011 bola odvolaná z funkcie regionálnej hygieničky a vedúcej služobného úradu. Dňa 7.3.2011 bol vykonaný so žalobkyňou pohovor o ďalšom postupe, kde nedošlo k dohode a nesúhlasila ani so skončením pracovného pomeru.

Následne 8.7.2011 bola žalobkyni doručená výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. b/ zákona č. 400/2009 s poukazom na predošlé rokovania so žalobkyňou, a tak bola odvolaná z funkcie regionálnej hygieničky a vedúcej služobného úradu RÚVZ so sídlom v Starej Ľubovni. V dňoch 29.9.2011 až do 30.12.2011 bola práceneschopná. Žalobkyňa 25.11.2011 oznámila žalovanému, že považuje výpoveď za neplatnú a trvá na tom, aby ju žalobca ďalej zamestnával.

Rozhodnutie o vymenovaní do štátnej služby č. 20942-2007/ÚVZ SR zo dňa 20.11.2007 s účinnosťou od 1.11.2009 považuje za služobnú zmluvu; z uvedeného dodatku k služobnej zmluve už teda vyplýva, že služobným úradom žalobkyne i e ÚVZ SR, pričom RÚVZ v Starej Ľubovni predstavuje iba pravidelné miesto vykonávania štátnej služby žalobkyňou (viď časť I. bod 6. dodatku č. 1 k služobnej zmluve). V čase uzatvárania uvedeného dodatku s ohľadom na platnú právnu úpravu osobným úradom vedúceho služobného úradu (teda žalobkyne) bol osobný úrad služobného úradu, ktorý k nemu vykonáva zriaďovateľskú funkciu podľa osobitného predpisu (14 ods. 2 písm. b/ zák. č. 400/2009 Z.z.), a teda v danom prípade osobným úradom žalobkyne bol v čase uzatvárania dodatku osobný úrad Ministerstva zdravotníctva SR, na rozpočet ktorého bol RÚVZ v Starej Ľubovni zapojený (§ 6 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z.z., § 21 ods. 7 zák. č. 523/2004 Z.z.). Osobný úrad Ministerstva zdravotníctva SR bol osobným úradom žalobkyne ako vedúcej služobného úradu aj v čase jej odvolania z funkcie regionálnej hygieničky a vedúcej služobného úradu RÚVZ so sídlom v Starej Ľubovni (podaním ÚVZ SR č. 773/1785-ÚVZ SR/2011 zo dňa 25.1.2011), pričom však po uvedenom odvolaní sa žalobkyňa stala radovým štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe bez zastavania konkrétnej funkcie (po odvolaní z funkcie ju už teda nemožno považovať za vedúceho štátneho zamestnanca), predtým štátnu službu totiž na žiadnom konkrétnom štátnozamestnaneckom mieste žalobkyňa nevykonávala. Súčasne však služobným úradom žalobkyne, s poukazom na obsah vyššie uvedeného dodatku č. 1 zo dňa 2.11.2009 k služobnej zmluve, podľa súdu naďalej ostal ÚVZ SR, nakoľko štátnozamestnanecký pomer bol založený medzi ním a žalobkyňou - totiž v spomenutom dodatku č. 1 k služobnej zmluve je ako služobný úrad uvedený ÚVZ SR (uzavretím dodatku č. 1 k služobnej zmluve totiž došlo k zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 31 ods. 1 písm. e/ v spojení s odsekom 2 uvedeného paragrafu zák. č. 400/2009 Z.z.), pričom RÚVZ v Starej Ľubovni bol v zmysle uvedeného dodatku iba pravidelným miestom výkonu štátnej služby žalobkyne.

Z uvedeného dodatku taktiež vyplýva, že služobný úrad, teda v danom prípade Úrad verejného zdravotníctva SR, je povinný pridelovať štátnemu zamestnancovi prácu podľa dodatku k služobnej zmluve a vytvárať zamestnancovi podmienky nevyhnuté na riadne vykonávanie štátnej služby (časť III. dodatku č. 1). Odvolaním žalobkyne z funkcie regionálnej hygieničky sa nič nezmenilo na tom, že žalobkyňa ostala naďalej v štátnozamestnaneckom pomere so služobným úradom, ktorým však bol v zmysle vyššie uvedeného ÚVZ SR. K tomu odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 14 ods. 2 prvej vety zák. č. 400/2009 Z.z. osobný úrad štátneho zamestnanca je osobný úrad služobného úradu, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu - uvedené podľa súdu nemožno vzhľadom na obsah vyššie spomenutého dodatku č. 1 k služobnej zmluve a odvolania žalobkyne z funkcie regionálnej hygieničky vykladať v tomto prípade inak, ako vtom smere, že po odvolaní žalobkyne z funkcie bol jej osobným úradom osobný úrad toho služobného úradu, s ktorým mala uzavretú služobnú zmluvu - teda ÚVZ SR.

Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa § 224 ods. 4 O.s.p..

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.